

de lust, om al die blagen, die haar leerlingen geweest waren, stuk voor stuk door elkaar te schudden, omdat ze ze als rivalen niet duldde.

Spoedig gaf Roobeek het vermoeiende spel op en hij kwam hijgend bij haar staan, terwijl de meisjes nog doorkluchtten.

— U neemt me toch niet kwalijk, dat 'k u zoo in de steek liet? Het was me even te machtig, maar ik ben er toch werkelijk te oud voor....

De onderwijzeres antwoordde niet. Ze drentelde een paar passen op en neer, zich beradend of ze maar niet liever naar huis zou gaan. Ze aarzelde, gelukkig tevreden alweer dat ze zoo dicht naast elkaar stonden uit te zien over de stilheid der besneeuwde velden....

— Wat een helderheid, hè, zoo'n klare sterrelucht en dan al die sneeuw. Het is werkelijk te mooi om nu al naar huis te gaan, vindt u niet, juffrouw Van Hoorn?

De grenzen van haar bestaan zetten zich opeens wijd-uit en ze zag verschieten van vreugde en gelukkigheid, die haar nerveus van verwachting maakten. Voor ze kon antwoorden op de vraag, die ze aanvoelde als een bedekte confidentie, als een heimelijk afspraakje tusschen hun beien, kwamen de meisjes, hijgend, met vochtige handen en verwaaide haren, alle vertrouwelijkheid afsnijden, en ineens voelde ze zich, omgudst van die onstuimige levenslust, er weer armelijk en verlaten bij staan, een havelooze, die uit eigen intuïtie al iets achteraf gaat schuilen.

— Hè, meester, fleemden enkelen met hooge stemmen, — werom doen je 't nou niet meer? We hadden nèt zoo'n klucht!

— Hè, toe, nog ien' keertje! drongen ze aan, lange ademhijgen blazend in hun koude handen.

— Nee, werkelijk niet, dames, daar ben 'k toch eigenlijk te oud voor. Wat vind u, juffrouw Van Hoorn?

De kring opende zich wat als om haar antwoord door te laten, maar ze sprak niet, was enkel maar stil-blij, dat hij haar, ten aan-

hoore van die luidruchtige, opdringerige wezens, in het gesprek voerde.

— Toe, meester, d'r is zoo niks meer an! pruilden een paar kind-jonge meisjes.

— Nee hoor, ik voel me werkelijk niet gestemd tot stoeien, ik zou een flinke wandeling willen voorstellen. Voel jullie dáár niets voor?

— Nô, ik durf vast niet, 't is al puur laet! weerde een der meisjes mismoedig Roobeeks voorstel af en zij was de woordvoerdster van enkele anderen, die ook niet durfden of die het gek vonden zoo laat.

— Bah! Niks lekker, wat hew je nou an loope. Dat ken je alle dag doen! was de opinie der op stoeien en luidruchtige sneeuwpret beluste meisjes. Een paar, wat ouder, of wat ernstiger van gestemdheid, waren gaarne gezind om te wandelen. De jongeren drongen als een storm het café weer binnen, waar men onder warmen drank gezellig te na-nutten zat.

Mien nam 't zich zelf kwalijk, dat ze zich niet in de discussie gemengd had om overtuigd haar „voor” te doen hooren, doch er was iets dat haar terug hield, wat schroom, wat vage verlegenheid, die ze niet definieeren kon. Ze stond houterig en verveeld tegen het fietsenrek geleund en zag zich ouwelijk en onbegeerlijk naast een viertal meisjes van achttien tot twee-en-twintig jaar, die om Roobeek heendrongen.... Natuurlijk was Fie van Tricht weer erbij met haar gladde onbeduidende gezicht.... 't Kwam eigenlijk niet te pas: een kind, dat bij haar lezen had geleerd en nog niet alleen naar achteren kon gaan, toen ze op school kwam.

Ze begreep als een noodzakelijkheid, dat ze eindelijk eens iets zeggen moest, dat ze haar recht en invloed moest doen gelden, maar ze kon de woorden niet loswringen uit haar keel, die van nervositeit toegenepen was. Schamel in haar verlaten staan bij het fietsenrek, waarop ze zich, met de handen ruggelings, steunde, nam ze zich voor, maar stillekens weg te druilen naar huis, met pijnlijke zekerheid verwachtend, dat niemand